

paa Enighed, for det andet, fordi det vil være vanskeligt, undertiden næsten umuligt, at gennemføre en saadan Lovgivning praktisk, naar ikke de to Parter er enige, Arbejdsgiverne og Arbejderne, og ganske særlig, naar Arbejderne i Virkeligheden gaar uvillige, utilfredse, i høj Grad modstridende til selve Sagens Ordning — endelig, fordi en Regering ikke burde have noget Skær af at stille sig mere paa Arbejdsgivernes Side end paa Arbejdernes. Af disse Grunde synes det mig, at den højtærede Indenrigsminister burde have lagt saa megen Kraft i sin Medvirken under Udvalgets Arbejde, at det kunde være lykkedes ham at bevæge Regeringspartierne til det yderligere Skridt, som han nu nægter, at de ret vel kan komme til. Imidlertid, der er jo endnu en Instans tilbage; dette Forslag skal til Folketinget, og skønt jeg ikke kan sige, at de Ord, som er faldet fra den højtærede Indenrigsminister, og heller ikke de Ord, der faldt fra det ærede Medlem af det konservative Folkeparti (Tvede) eller fra den ærede Ordfører for Partiet Venstre (Stensballe), egentlig giver stor Fortrøstning til, at noget Resultat kan opnaas, synes jeg dog, at det Parti, som jeg tilhører, i hvert Fald ikke bør undlade at stemme for Lovforslagets Overgang til Folketinget i Haab om, at der muligvis endnu kunde lyse noget op, som fremskaffede denne Enighed. Jeg kan ikke begribe, at det ikke for den højtærede Indenrigsminister har været saa afgørende at tilvejebringe den, at han har opnaaet det, som i dette Tilfælde vistnok en Indenrigsminister bør opnaa, ja, jeg kender næsten ikke noget Tilfælde, heller ikke fra Udlandet, fra den sociale Lovgivning, hvor det ikke er blevet opnaaet. Det kan nok hælde, at Bismarck undertiden trumfede saadanne Lovforslag igennem overfor en uvillig Arbejderskare, dog ikke altid, men atter her antager jeg, at ikke Bismarck vil være den højtærede Indenrigsministers Forbillede, maaske nok i Intelligens og Kraft, men ikke i den Stilling, han tog overfor Demokratiet i Tyskland. Derfor opfordrer jeg altsaa mine Partifæller, selv om det ikke betyder saa meget i Henseende til Tallet, til at stemme for Lovforslagets Overgang til Folketinget for at opnaa, hvad der desværre ikke opnaaedes i dette høje Ting, hvor der dog var al Anledning til efter dette høje Tings hele Stilling i vor Forfatning at have søgt at naa det Resultat, som fra saa mange Sider, og i saa høj Grad fra det radikale Venstres Side, ønskedes.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg kan naturligvis ikke vide, hvor nøje det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes) har været i Stand til at følge de Forhandlinger her i dette høje Ting, som nu staa saa nær deres Afslutning. Men da det ærede Medlem følte sig kaldet til som Baggrund for sit Raad til sit Parti om at stemme for Forslagets Oversendelse til Folketinget at fordele Ansvaret mellem Parterne, som har deltaget i denne Forhandling, og var saa venlig at tildele mig det største Stykke af denne Kage, saa maa jeg antage, at det ærede Medlem virkelig ved Besked om, hvad der er foregaaet. Men hvis det ærede Medlem virkelig ved det, saa taler denne hans Afgørelse efter min Mening mere til Gunst for hans gode Hjerter til en vis Side end til Fordel for hans klare Forstand til at dømme i den Sag, der her foreligger.

Det ærede Medlem siger, at social Lovgivning er her i Landet altid vedtaget med Tilslutning fra alle Sider, og det har det ærede Medlem vistnok Ret i, jeg tror, at dette har været Tilfældet. Det har været Tilfældet i den ret lange Aarrække, i hvilken det ærede Medlem sad som Medlem af Regeringen, fordi den Opposition, der den Gang sad — ogsaa for øvrigt naar vi behandlede netop Love, som drejede sig om det Emne, der her er Tale om —, bøjede sig for de Krav, der rejstes fra Regeringens Side. Det lykkedes Regeringen at faa de Planer, som den havde med Arbejdsløshedslovgivningen, gennemført og gennemført paa en Maade, saa at Socialdemokratiets Ordfører har staaet her i Rigsdagen i Dag, saaledes som socialdemokratiske Ordførere har staaet, saa længe denne Sag har været til Behandling, og fordømt de Skridt, vi den Gang gik med til. Oppositionen bøjede sig for det Folketingsflertal, der den Gang sad, men nu er Oppositionen en anden. Nu ligger Forholdet helt anderledes, og derfor skulde det ærede Medlem, inden han dømmer i denne Sag, saaledes som han har gjort — det var jo for øvrigt unødvendigt; der var intet som helst i Situationen, der tvang til den Dom, som det ærede Medlem her udtalte —, have sikret sig, hvad jeg ikke kan tro, han har gjort, at han i alle Enkeltheder har kunnet følge de Forhandlinger, som i Dag er bristet, Enkeltheder, som fra min Side i Retning af Redebonhed til at strække mig længst muligt og til at fortsætte Forhandlingerne endogsaa udover det Tidspunkt, hvor de i det hele taget vilde kunne fortsættes — det tror jeg, jeg tør sige —, har været præget af en Imødekommen, som vistnok ikke er